

Čís. 4881.

Lehota 8 dní, určená k prevedeniu zmätočnej sťažnosti, ohlásenej poškodeným na prípad, že by verejný žalobca zmätočnú sťažnosť nepodal, počíta sa od o h l á s e n i a zmätočnej sťažnosti, nie teprv od upovedomenia, že vrchné štátne zastupiteľstvo zmätočnú sťažnosť nepodalo, alebo že zmätočná sťažnosť bola späť vzatá.

(Rozh. zo dňa 12. decembra 1933, Zm IV 603/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. D. pre zločin ťažkého poškodenia na tele vo verejnom zasedaní senátu odmietol zmätočnú sťažnosť poškodenej I. D.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu, sprostujúcemu obžalovaného obžaloby, ohlásil a previedol vrchný prokurátor zmätočnú sťažnosť, ktorú generálny prokurátor vyjadrením z 30. októbra 1933 vzal späť, takže netreba sa ňou zaoberať. Poškodená vdova I. D. ohlásila po doručení opisu rozsudku na ten prípad, keď by vrchné štátne zastupiteľstvo proti rozsudku zmätočnú sťažnosť nepodalo, zmätočnú sťažnosť do oslobodenia na základe bodu 1 a) § 385 tr. p. a žiadala o uvedenie o tom, keby vrchné štátne zastupiteľstvo zmätočnú sťažnosť nepodalo, aby mohla zmätočnú sťažnosť v zákonnej lehote odôvodniť. Ohlásenie zmätočnej sťažnosti je opozdené, lebo zástupcovi poškodenej bol opis rozsudku doručený dňa 5. septembra 1933 a ohlásenie zmätočnej sťažnosti došlo k príslušnému súdu prvej stolice až 15. septembra 1933, teda po uplynutí trojdennej v § 388 tr. p. predpísanej lehoty, ktorú treba rátať od doručenia opisu rozsudku. Ohlásená zmätočná sťažnosť bola preto ako opozdená v smysle odst. 3 § 434 tr. p. odmietnutá.

Osmidennú lehotu určenú v § 388 tr. p. k prevedeniu ohlásenej zmätočnej sťažnosti treba počítať o d o h l á š k y zmätočnej sťažnosti a nie od uvedomenia poškodenej, že vrchné štátne zastupiteľstvo zmätočnú sťažnosť nepodalo, alebo že toto alebo generálna prokuratúra podanú zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu vzala späť, a preto okolnosť, či poškodená bola o tom uvedená alebo nie, nemá pre počítanie 8 dennej lehoty ustanovenej v § 388 tr. p. k prevedeniu zmätočnej sťažnosti významu.

Čís. 4882.

Dodával-li obžalovaný injekční preparáty vyrobené jím z práškových prípravků žalující firmy jen do nemocnice k písemné objednávce podle lékařských předpisů, je posuzovati otázku, zda při označení preparátů jde o trestný zásah do známkových práv soukromé obžalobkyně,

podle takto vymezeného okruhu odběratelů; rozhoduje tu stanovisko onoho výlučného a kvalifikovaného odběratele (odborníka), nikoli stanovisko obvyčejného průměrného kupitele (neodborníka).

(Rozh. ze dne 13. prosince 1933, Zm I 304/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé žalobkyně do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 29. října 1931, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §§ 23, 24 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. na ochranu známek a pro přečin podle § 29 odst. 1 a 2 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. proti nekalé soutěži, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný dodával do všeobecné nemocnice v Praze injekce »Eukodal Merck, Choleval Merck a Glukosa Merck«, které vyráběl z chemických přípravků soukromé žalobkyně a jež byly u něho od nemocnice písemně objednány dle lékařských předpisů. Při dodávce těchto injekčních preparátů byli všichni v nemocnici přesvědčeni, že základní hmota byla vyrobena v Německu od fy. Merck a že z této základní hmoty byly V-em (obžalovaným) připraveny tyto injekce. Nikdo v nemocnici nemohl býti klamán o způsobu těchto injekcí a snad se domnívati, že se jedná o injekce vyrobené fou Merck, neboť každý věděl, že jsou to přípravky zřízené obžalovaným z výrobků fy. Merck pro ni chráněných, poněvadž na dosích a krabicích bylo vyznačeno jméno Mg. Ph. Rudolf Z. V., jenž právě z výrobků firmy Merck připravil injekce dle lékařských předpisů. Přípravky tyto dávaly se do rukou lékařů z ústavní (nemocniční) lékárny v celých krabičkách a nikoliv v jednotlivých dosích a právě lékaři označovali, že se injekce mají zhotoviti z oněch výrobků fy. Merck. Ve všeobecné nemocnici v Praze byly na skladě též přípravky injekční přímo vyrobené firmou Merck a když se na některé klinice žádaly přímo tyto přípravky i originelní injekce fy. Merck, že vždy pak dostali na této klinice i originelní přípravky fy. Merck. Nikdo v nemocnici ohledně všech preparátů sporných nemohl býti nijak oklamán a vždy každý jak v lékárně tak i v nemocnici na klinikách věděl a poznal, že se jedná o injekce vyrobené V-em z preparátů fy. Merck, pro tuto firmu chráněných.

Tato zjištění nebyla stěžovatelkou napadena. Z těchto zjištění tedy především plyne, že obžalovaný injekce jím vyrobené z práškových přípravků fy. Merck dodával toliko určitému odběrateli, totiž všeobecné nemocnici v Praze na písemnou objednávku podle lékařských předpisů. Nedával tudíž injekce do obchodu způsobem zpravidla obvyklým, že by je byl totiž prodával, byť i na lékařský předpis, komukoliv, kdo by o ně požádal. Hledíc k tomuto výlučnému odběrateli bude pak posouditi, pokud obstojí obrana obžalovaného, že injekce jím vyrobené z preparátů fy. Merck označil jak na krabicích tak i na ampulkách nejen znám-

kovými slovy chráněnými pro soukromou žalobkyni, nýbrž že k nim připojil svoji signaturu takového rázu a popisu, že každý na první pohled věděl a zjistil, že pouze suroviny (práškové přípravky) jsou od firmy Merck, plnění injekční však, že bylo provedeno jím jako výrobcem.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací ve svém předchozím rozhodnutí ze 4. října 1930, č. j. Zm I 527/29-5 (č. 3954 sb. n. s.) vyslovil právní názor, jímž je při opětném rozhodování v téže trestní věci vázán (srov. též č. 4004 sb. n. s.), totiž: Aby bylo lze mluvit o takovém označení zboží, které je za ostatních podmínek §§ 23, 25 zák. o ochr. zn. zásahem do známkových práv, nestačí, že známka na zboží přichází, nebylo-li jí použito k označení zboží, t. j. jako (neoprávněného) údaje o původu vlastního zboží, nýbrž stalo-li se tak za účelem jiným. Povaha použití cizího slova známkového na vlastním zboží může býti jakožto užívání známky vůbec a tedy i cizí vyloučena dodatky, z nichž je zřejmo — způsobem ovšem, který by obstál před měřítkem § 25 zák. o ochr. zn. — že bylo cizího slova známkového použito k údajům popisným (vysvětlujícím). Známkové právo není porušeno takovým užitím slova za známku chráněného, jemuž se v obchodním styku nepřikládá význam poukazů na původ zboží. Je zjištěno, že na injekčních preparátech dodávaných obžalovaným do nemocnice byly uvedeny jak na krabicích, tak i na ampulkách nejen chráněné známky slovní (Merck, Choleval, Eukodal), nýbrž též ještě další údaje, totiž na krabicích údaj obsahu (Injektiones sterilisatae in ampullis) a vyznačení firmy obžalovaného »Ph. Mr. R. Z. V., Prague« a na ampulkách »Ph. Mr. R. Z. V., Praga«. Dále pak zjistil soud, že tyto injekční preparáty takto označené dodával obžalovaný pouze do všeobecné nemocnice v Praze k písemné objednávce dle lékařských předpisů.

Dle tohoto vymezeného okruhu odběratelů zboží dlužno pak posuzovati otázku, zda při zjištěném označení injekčních preparátů jde o trestný zásah do známkových práv soukromé žalobkyně. Nálezací soud zjistil, přihlížeje ke zjištěnému označení injekcí, že nikdo (z osob zúčastněných) v nemocnici nemohl býti klamán o způsobu výroby těchto injekcí a snad se domnívati, že se jedná o injekce vyrobené firmou Merck, neboť každý věděl, že injekce jsou připraveny obžalovaným z výrobků (práškového přípravku) firmy Merck pro ni chráněných (právem známkovým). Tím tedy vyloučil soud možnost, že by kupec zboží (v souzeném případě výlučný odběratel všeobecná nemocnice v Praze) mohl pokládati injekce vyrobené obžalovaným za označené chráněnou slovní známkou soukromé žalobkyně k osvědčení, že jsou vyrobeny firmou Merck, a v důsledku toho pak i jakoukoliv zaměnitelnost těchto injekcí s originálními injekcemi firmy Merck, které, jak zjištěno, byly v nemocnici rovněž na skladě. Proto právem dospěl nálezací soud k závěru, že tu není trestného zásahu dle §§ 23, 25 zák. o ochr. zn., ježto označení injekcí vyrobených obžalovaným ze základní hmoty (práškových přípravků) firmy Merck slovní chráněnou známkou soukromé žalobkyně stalo se jen k údajům popisným a vysvětlujícím ve smyslu obrany obžalovaného, čemuž zřejmě nasvědčovaly další zji-

štěné údaje na zboží, totiž údaj obsahu a plného jména firmy obžalovaného. Poukaz stěžovatelčin na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. listopadu 1930, Zm I 691/29 (rozh. 4004 sb. n. s.) se tu nehodí, když je zjištěno, že v souzeném případě bylo výlučnému odběrateli známo, že práškové přípravky, z nichž byly injekce vyrobeny, jsou chráněny (slovními známkami) pro soukromou žalobkyni. Rovněž neobstojí výtky, že znalec a s ním soud při otázce zaměnitelnosti známky posoudili věc se stanoviska odborníka a nikoliv se stanoviska průměrného kupitele. Je zjištěno, že obžalovaný nedával injekce do volného obchodu, nýbrž je podle lékařských předpisů dodával výlučně do všeobecné nemocnice v Praze. V souzeném případě, hledíc k tomuto přesně vymezenému okruhu odběratelů — totiž jediného kvalifikovaného odběratele — nemohlo stanovisko obvyčejného, průměrného kupitele (neodborníka) býti směrodatným.

Čís. 4883.

Pro posouzení trestnosti závadného projevu jest bez významu, že projevy stejného znění (obsahu, smyslu) byly již uveřejněny tiskem neb učiněny jinými osobami (že souzený projev byl jen opakováním projevu dříve jinou osobou učiněného).

Hanobení republiky ve smyslu § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep. projevem o propouštění zlodějů a zavírání dělníků, a označením postupu soudů za persekuci dělnictva (za část utiskování a vykořisťování děného lidu).

Šíření nepravdivých zpráv ve smyslu § 18 čís. 2 zák. na ochr. rep. mluvením o horečných válečných přípravách; subjektivní stránka.

K výkladu pojmu »podněcování« ve smyslu § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1933, Zm I 350/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 28. ledna 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona na ochr. rep., přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 5 a přečinem šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 2 téhož zákona.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se výslovně toliko zmatečního důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř., který se vztahuje výlučně k právním závěrům rozsudku a při jehož doličení dlužno setrvati na nezměněných skutkových zjištěních rozsudku, včetně výrocích a smyslu, směru, dosahu a účelu souzených projevů, jak je rozsudek vykladem jich určil. Než vývody stížnosti jsou vytýkány i vady skutkově zjišťovací části rozsudku, najmě i výkladu souzených projevů, jež činily by rozsudek zmatečným dle